

Το φάρμακο αστακών δεν γινόταν πια όπως παλιά. Σε περασμένες εποχές υπήρχαν σκληρά εργαζόμενοι ψαράδες που έβγαιναν για τα μαύρα μαλακόστρακα. Τώρα τουρίστες φάρευαν αστακό για μια εβδομάδα, καθαρά για προσωπική απόλαυση. Άσε που δεν τηρούσαν καν τους κανόνες. Είχαν δει πολλά τα μάτια του τόσα και τόσα χρόνια. Χρησιμοποιούσαν στα κρυφά βούρτσες για να αφαιρούν τα ορατά αυγά των θηλυκών αστακών, προκειμένου να φαίνονται πως είχαν αλιευθεί νόμιμα, ψαρεύοντάς τους λαθραία από τις κλούβες, τις αστακοπαγίδες δηλαδή, των άλλων. Κάποιοι δύτες μάλιστα βουτούσαν και τους άρπαζαν απευθείας από ξένες κλούβες. Αναρωτιόταν πού θα κατέληγε αυτή η κατάσταση, ειδικά τώρα που δεν υπήρχε πια ούτε ίχνος εντιμότητας ανάμεσα στους ψαράδες αστακών. Καμιά φορά έβρισκε τουλάχιστον και κάνα μπουκάλι κονιάκ στην αστακοπαγίδα που τραβούσε στην επιφάνεια, έναντι της άγνωστης ποσότητας αστακών που είχαν αρπάξει από αυτήν. Κάποιοι κλέφτες είχαν σίγουρα μια αίσθηση τιμής ή, έστω, χιούμορ.

Ο Φρανς Μπένγκτσον αναστέναξε βαθιά καθώς τραβούσε πάνω τις παγίδες του, αλλά το πρόσωπό του φωτίστηκε μόλις είδε ότι στην πρώτη υπήρχαν δύο μεγάλοι αστακοί. Είχε καλό μάτι για τα σημεία που συνήθιζαν να συγκεντρώνονται. Μερικά μάλιστα θα μπορούσες να τα χαρακτηρίσεις αστακοπαράδεισους. Εκεί έριχνε τις κλούβες του με πολύ καλά αποτελέσματα κάθε χρόνο.

Αφού ανέσυρε τρεις κλούβες, διαπίστωσε ότι είχε συγκεντρώσει αρκετά από αυτά τα πολύτιμα θαλασσινά. Πάντως, ούτε κι ο ίδιος μπορούσε να καταλάβει τι ήταν αυτό που εκτόξευε τις τιμές τους στα ύψη καταντώντας τες σκανδαλώδεις.

Όχι ότι οι αστακοί δεν ήταν νόστιμοι, μόνο άνοστους δεν θα τους έλεγες, αλλά αν μπορούσε να διαλέξει, θα προτιμούσε ρέγκα για το τραπέζι του. Και νοστιμότερη ήταν και άξιζε τα λεφτά της. Όμως το εισόδημα από το ψάρεμα αστακού ήταν κάτι παραπάνω από ευπρόσδεκτο τούτη την εποχή του χρόνου.

Η τελευταία κλούβα τον δυσκόλεψε πολύ κι έτσι έβαλε κόντρα με το πόδι στην κουπαστή για να έχει καλύτερη στήριξη και να μπορέσει να την τραβήξει. Την ένιωσε να αρχίζει σιγά σιγά να ξεκολλάει κι ευχήθηκε να μην είχε χαλάσει. Έριξε μια ματιά πάνω από την κουπαστή για να δει σε τι κατάσταση ήταν η παλιά αστακοπαγίδα του καθώς ανέβαινε. Όμως δεν ήταν αυτή που φάνηκε πρώτη. Ένα λευκό χέρι διαπέρασε την ταραγμένη επιφάνεια του νερού και για μια στιγμή τού φάνηκε πως έδειχνε προς τον ουρανό.

Η ενστικτώδης αντίδρασή του ήταν να παρατήρει το παλαμάρι που κρατούσε και να αφήσει αυτό που βρισκόταν κάτω από την επιφάνεια, ότι κι αν ήταν, να εξαφανιστεί και πάλι στα βάθη της θάλασσας μαζί με την κλούβα. Όμως την επόμενη στιγμή επικράτησε κι ανέλαβε την κατάσταση ο έμπειρος εαυτός του κι έτσι άρχισε να τραβά ξανά το σχοινί που ήταν δεμένο στην κλούβα. Διατηρούσε ακόμη την παλιά του δύναμη, που του φάνηκε οπωσδήποτε χρήσιμη, αφού αναγκάστηκε να τη χρησιμοποιήσει στο έπακρο για να καταφέρει να τραβήξει τη μακάβρια ψαριά του πάνω από την κουπαστή. Μόνο όταν το χλωμό, άψυχο σώμα έπεσε με έναν βαρύ γδούπο στο κατάρωμα, έχασε την αυτοκυριαρχία του. Το πτώμα που είχε ανασύρει από τον πυθμένα ανήκε σε ένα παιδί! Ένα μικρό κορίτσι, με τα μακριά μαλλιά του κολλημένα γύρω στο πρόσωπο και με χείλη εξίσου μπλάβα με τα μάτια του, τα οποία ήταν καρφωμένα στον ουρανό δίχως να βλέπουν τίποτα.

Ο Φρανς Μπένγκτσον διπλώθηκε απότομα στην κουπαστή και ξέρασε.

Ο Πάτρικ ήταν περισσότερο κουρασμένος απ' όσο πίστευε ότι θα μπορούσε να είναι. Όλες οι αυταπάτες του για το ότι τα μωρά κοιμούνται πολύ είχαν συντριβεί τους δύο τελευταίους μήνες. Πέρασε τα χέρια μέσα από τα κοντά, καστανά μαλλιά του, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να φαίνεται πιο αναμαλλιασμένος. Πάντως, αν νόμιζε πως αυτός ήταν κουρασμένος, ούτε να φανταστεί δεν θα μπορούσε πώς ένιωθε η Ερίκα. Τουλάχιστον ο Πάτρικ δεν είχε τους συχνότατους νυχτερινούς θηλασμούς. Εκτός αυτού, ανησυχούσε πολύ για την Ερίκα γενικά. Δεν ήταν σίγουρος ότι την είχε δει να χαμογελά μετά την επιστροφή τους από το μαιευτήριο και οι σακούλες κάτω από τα μάτια της ήταν μεγάλες και κατάμαυρες. Όταν έβλεπε την απόγνωσή της τα πρωινά, του ήταν φοβερά δύσκολο να τις αφήσει και να φύγει, τόσο την Ερίκα όσο και τη Μάγια, αν και όφειλε να παραδεχτεί ότι ένιωθε μεγάλη ανακούφιση που μπορούσε να δραπετεύει στον δικό του γνώριμο κόσμο των ενηλίκων. Αγαπούσε τη Μάγια περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον, ωστόσο το να αποκτάς παιδί ήταν σαν να έμπαινες σε έναν ξένο, άγνωστο κόσμο, όπου ελλόχευαν μονίμως όλες οι έννοιες. Γιατί δεν κοιμάται η μικρή; Γιατί ουρλιάζει; Μήπως είναι πολύ ζεστή; Πολύ κρύα; Τι παράξενα σπυράκια είναι αυτά;

Οι ενήλικοι κακοποιοί ήταν τουλάχιστον κάτι πολύ γνώριμο, κάτι που ήξερε να διαχειρίζεται.

Κοίταξε με βλέμμα απλάνες τα έγγραφα μπροστά του και προσπάθησε να βγάλει όσο περισσότερες αράχνες μπορούσε από το μυαλό του, μήπως και καταφέρει να συνεχίσει τη δουλειά του. Με το πρώτο κουδούνισμα του τηλεφώνου αναπήδησε από την καρέκλα του. Ακούστηκαν άλλα τρία κουδούνισματα πριν συνέλθει και απαντήσει.

«Πάτρικ Χέντστρεμ».

Δέκα λεπτά αργότερα άρπαξε το τζάκετ του, που κρεμόταν

από έναν γάντζο στην πόρτα, και πήγε τρέχοντας στο γραφείο του Μάρτιν Μολίν.

«Μάρτιν, ένας ηλικιωμένος ψαράς που είχε βγει να μαζέψει τις αστακοπαγίδες του ανακάλυψε ένα πτώμα».

«Πού;» ρώτησε ο Μάρτιν δείχνοντας μπερδεμένος. Η δραματική είδηση έσπασε τη μονοτονία του δευτεριάτικου πρωινού στο αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε.

«Έξω από τη Φιελμπάκα. Έχει δέσει τώρα στην προβλήτα της πλατείας Ίνγκριντ Μπέργκμαν. Πρέπει να φύγουμε. Το ασθενοφόρο ξεκίνησε».

Ο Μάρτιν δεν περίμενε να του το πει δεύτερη φορά. Άρπαξε κι αυτός ένα τζάκετ, για να βγει στον ψυχρό οκτωβριάτικο καιρό, και ακολούθησε τον Πάτρικ στο αμάξι. Κάλυψαν την απόσταση για τη Φιελμπάκα αρκετά σύντομα. Ο Μάρτιν κρατούσε σφιχτά τη χειρολαβή που κρεμόταν από την οροφή καθώς το αμάξι κινούνταν με απίστευτη ταχύτητα στις απότομες στροφές.

«Είναι δυστύχημα ο πνιγμός;» ρώτησε τον συνάδελφό του.

«Πώς διάβολο να το ξέρω αυτό;» είπε ο Πάτρικ, αλλά μετάνιωσε μεμιάς για το απότομο ύφος του. «Συγγνώμη, φταίει ο ελάχιστος ύπνος».

«Δεν πειράζει» αποκρίθηκε ο Μάρτιν. Είχε προσέξει πόσο εξαντλημένος έδειχνε ο Πάτρικ τις τελευταίες εβδομάδες και ήταν πρόθυμος να τον συγχωρήσει.

«Το μόνο που γνωρίζουμε είναι ότι το πτώμα της βρέθηκε πριν από μία ώρα. Σύμφωνα με τον γέρο ψαρά, δεν πρέπει να έμεινε στο νερό πολύ καιρό, υποθέτω όμως πως θα το μάθουμε κι αυτό σύντομα» είπε ο Πάτρικ καθώς κατέβαιναν την οδό Γκαλερμπάκεν που κατέληγε στην πλατεία Ίνγκριντ Μπέργκμαν και στην προβλήτα όπου ήταν δεμένο ένα μακρόστενο, μικρό καΐκι.

«Το πτώμα της;»

«Ναι, ένα κορίτσι είναι, ένα παιδί».

«Ω γαμώτο» έβρισε ο Μάρτιν και μετάνιωσε που δεν είχε ακολουθήσει την πρωινή του παρόρμηση να μείνει στο κρεβάτι, με την Πία πλάι του, αντί να σηκωθεί και να πάει στη δουλειά.

Παρκάρισαν στο καφέ Μπρίγκαν, κατέβηκαν και κατευθύνθηκαν αμέσως προς το καΐκι. Ευτυχώς δεν είχε καταλάβει ακόμη κανένας τι είχε συμβεί και δεν ήταν ανάγκη να διώξουν τυχόν περίεργους περαστικούς που το 'χαν συνήθειο να στέκουν και να χαζεύουν.

«Εδώ είναι, στο καΐκι» είπε ο γέρος που ήρθε και τους συνάντησε στην προβλήτα. «Απέφυγα να την αγγίξω περισσότερο απ' όσο έπρεπε».

Ο Πάτρικ αναγνώρισε τη χλωμάδα στο πρόσωπο του ψαρά. Ήταν η ίδια που απλωνόταν και στο δικό του κάθε φορά που αναγκαζόταν να δει ένα πτώμα.

«Πού βρισκόσουν όταν την τράβηξες πάνω;» ρώτησε τον γέρο ο Πάτρικ, καθυστερώντας έτσι λίγο τον υποχρεωτικό έλεγχο του πτώματος. Δεν το είχε δει ακόμη, αλλά ένιωθε το στομάχι του να ανακατεύεται προκαταβολικά και ανησυχητικά.

«Πέρα στο Πορσχόλμεν. Στη νότια πλευρά. Είχε πιαστεί στο σχοινί της πέμπτης κλούβας που τράβηξα πάνω. Αλλιώς θα έπαιρνε καιρό μέχρι να τη βρούμε. Ίσως εξαφανιζόταν για πάντα αν τα ρεύματα την παρέσερναν έξω στο πέλαγος».

Δεν φάνηκε περίεργο στον Πάτρικ το ότι ο Μπένγκτσον γνώριζε πώς αντιδρούσε ένα πτώμα στα θαλάσσια ρεύματα. Όλοι οι παλιοί ήξεραν πολύ καλά ότι πρώτα βυθίζεται και μετά ανεβαίνει ξανά στην επιφάνεια της θάλασσας καθώς γεμίζει με αέρια, πριν εξαφανιστεί για δεύτερη φορά, οριστικά πια, στα βάθη της θάλασσας. Τις παλιές εποχές ο πνιγμός ήταν ένας πολύ απτός κίνδυνος για τους ψαράδες και ο Φρανς σίγουρα θα είχε ψάξει για άτυχους συναδέλφους του.

«Δεν μπορεί να έμεινε πολύ καιρό στο νερό. Δεν είχε αρχίσει να επιπλέει ακόμη» πρόσθεσε ο γέρος σαν να ήθελε να επιβεβαιώσει τις σκέψεις του Πάτρικ.

Εκείνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι. «Ναι, το ανέφερες όταν τηλεφώνησες. Λοιπόν, τι λες; Δεν πάμε να ρίξουμε μια ματιά;»

Ο Μάρτιν και ο Πάτρικ κινήθηκαν πολύ αργά προς την πέρα άκρη της προβλήτας, εκεί όπου είχε δέσει το καΐκι, αλλά μόνο όταν έφτασαν πολύ κοντά και μπορούσαν να δουν πάνω από την κουπαστή, διέκριναν το πτώμα που κειτόταν στο κατάστρωμα. Το κορίτσι είχε πέσει μπρούμυτα όταν ο ψαράς το τράβηξε πάνω στη βάρκα και το μόνο που έβλεπαν οι δύο άντρες ήταν τα μπερδεμένα, μουσκεμένα μαλλιά του.

«Έρχεται το ασθενοφόρο. Ας τη γυρίσουν ανάσκελα αυτοί» πρότεινε ο Πάτρικ.

Ο Μάρτιν απλώς κατένευσε αδύναμα. Πάσχιζε να εμποδίσει τη ναυτία που ένιωθε όλο και εντονότερα, ενώ οι φακίδες και τα κοκκινόξανθα μαλλιά του έδειχναν ακόμα πιο κόκκινα σε αντίθεση με το κάτασπρο πρόσωπό του.

Ο μουντός καιρός και ο άνεμος που είχε αρχίσει να μαστιγώνει ανελέητα τα πάντα δημιουργούσαν ένα απαίσιο σκηνικό. Ο Πάτρικ έγνεψε προς τους άντρες του ασθενοφόρου, οι οποίοι, δίχως να δείχνουν βιαστικοί, έβγαλαν ένα φορείο από το όχημα και το μετέφεραν προς το μέρος των αστυνομικών.

«Δυστύχημα;» ρώτησε ο πρώτος από τους δύο άντρες του ασθενοφόρου κουνώντας το κεφάλι προς το καΐκι.

«Ναι, έτσι φαίνεται» απάντησε ο Πάτρικ. «Όμως αυτό θα το κρίνει ο παθολογοανατόμος. Εν πάση περιπτώσει εσείς δεν μπορείτε να κάνετε τίποτ' άλλο από το να τη μεταφέρετε».

«Ναι, έτσι μας είπαν» αποκρίθηκε ο άντρας. «Ας τη βάλουμε, λοιπόν, στο φορείο και βλέπουμε».

Ο Πάτρικ κατένευσε. Πάντοτε πίστευε ότι οι περιπτώσεις

παιδιών που έπεφταν θύματα θανατηφόρων ατυχημάτων ήταν ό,τι χειρότερο μπορούσε να συναντήσει ένας αστυνομικός σε ώρα υπηρεσίας, αν και από τότε που γεννήθηκε η Μάγια, αυτή η απαίσια αίσθηση είχε αποκτήσει χιλιαπλάσια ένταση. Η καρδιά του σπάραζε τώρα στη σκέψη του θλιβερού καθήκοντος που έπρεπε να εκτελέσουν. Μόλις θα γινόταν η αναγνώριση του κοριτσιού, θα ήταν αναγκασμένοι να ειδοποιήσουν τους γονείς του καταστρέφοντας τη ζωή τους.

Οι άντρες του ασθενοφόρου πήδηξαν στη βάρκα και τώρα ετοιμάζονταν να μεταφέρουν το πτώμα στην προβλήτα. Ο ένας από αυτούς άρχισε να το μετακινεί, ώστε να το γυρίσει ανάσκελα. Τα μουσκεμένα μαλλιά του παιδιού απλώθηκαν στο κατάστρωμα σαν βεντάλια γύρω από το νεκρικό χλωμό πρόσωπο και τα μάτια του φαίνονταν να παρατηρούν απλανώς τα ανεμοδαρμένα, γκριζα σύννεφα.

Ο Πάτρικ είχε αρχικά αποστρέψει το βλέμμα, αλλά τώρα στράφηκε και κοίταξε απρόθυμα το κορίτσι. Αμέσως μετά ένα κρύο χέρι άδραξε σφιχτά την καρδιά του.

«Όχι, όχι, όχι, Χριστέ μου!»

Ο Μάρτιν τον κοίταξε ταραγμένος. Μετά μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του.

«Ξέρεις ποια είναι;»

Ο Πάτρικ κατένευσε βουβός.

Στρέψτανι 1923

Δεν θα τολμούσε να το ομολογήσει ποτέ της, αν και σκεφτόταν καμιά φορά ότι ήταν τυχερή που η μητέρα της πέθανε όταν τη γέννησε. Γιατί έτσι μπορούσε να έχει τώρα τον πατέρα της αποκλειστικά για τον εαυτό της και, σύμφωνα με όσα γνώριζε για τη μητέρα της, μάλλον δεν θα κατάφερνε να την τυλίξει κι αυτή στο μικρό της δαχτυλάκι. Όμως ο πατέρας της δεν είχε τη δύναμη να αρνηθεί οτιδήποτε στην ορφανεμένη από μάνα κόρη του. Και αυτό το είχε συνειδητοποιήσει απόλυτα η Άγκνες και το εκμεταλλευόταν στο έπακρο. Ορισμένοι συγγενείς, καλοθελητές βέβαια, επιχείρησαν να επιστήσουν την προσοχή του γονιού της στο γεγονός αυτό, αλλά οι προσπάθειές του να πει όχι στην αγαπημένη του θυγατέρα ήταν απρόθυμες. Στο τέλος κέρδιζε τη μάχη αργά ή γρήγορα το πανέμορφο πρόσωπό της με τα μεγάλα μάτια, τα οποία πλημμύριζαν πανεύκολα με δάκρυα που αυλάκωναν τα μάγουλά της. Κι όταν τα πράγματα έφταναν εκεί, η καρδιά της λύγιζε και γινόταν συνήθως το δικό της.

Ως αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης η Άγκνες ήταν τώρα, στα δεκαεννιά της, μια άνευ προηγουμένου κακομαθημένη κοπέλα και πολλοί απ' όσους τη γνώριζαν όλα αυτά τα χρόνια θα αποτολμούσαν σίγουρα να διατυπώσουν την άποψη ότι έκρυβε μια πολύ κακή πλευρά μέσα της. Αυτό το έλεγαν κυρίως οι κοπέλες. Τα αγόρια, όπως είχε ανακαλύψει η Άγκνες, δεν κοιτούσαν τίποτ' άλλο πέρα από το όμορφο πρόσωπο, τα μεγάλα μάτια και τα μακριά, πλούσια μαλλιά, που έκαναν τον πατέρα της να της προσφέρει ό,τι του έδειχνε.

Η βίλα τους στη Στρέμσταντ ήταν μία από τις μεγαλοπρεπέστερες της πόλης. Σκαρφαλωμένη ψηλά στο βουνό, με θέα προς τη θάλασσα, είχε χτιστεί με χρήματα από την κληρονομημένη περιουσία της μητέρας της αλλά και με τα κέρδη του πατέρα της από την επιχείρηση εκμετάλλευσης γρανίτη. Λίγο έλειψε να τα χάσει όλα κάποτε, στην απεργία του 1914, όταν οι λιθοξόοι στράφηκαν μαζικά κατά των μεγάλων εταιρειών. Όμως η τάξη επανήλθε και μετά τον πόλεμο οι δουλειές είχαν αρχίσει ν' ανθοφορούν και πάλι. Μάλιστα, το λατομείο της Κρούκστραντ, έξω από τη Στρέμσταντ, απέφερε μεγάλα κέρδη, κυρίως με παραγγελίες από τη Γαλλία.

Την Άγκνες δεν την ενδιέφερε τόσο πολύ από πού προέρχονταν τα λεφτά. Είχε γεννηθεί πλούσια, ζούσε συνεχώς μέσα στα πλούτη κι έτσι δεν έπαιζε κανέναν ρόλο αν ήταν κληρονομημένα ή κερδισμένα, τουλάχιστον όσο εκείνη μπορούσε ν' αγοράζει κοσμήματα και όμορφα ρούχα. Βέβαια, δεν τα έβλεπαν όλοι έτσι τα πράγματα· το ήξερε καλά αυτό. Οι γονείς της μητέρας της είχαν κατατρομοκρατηθεί όταν η κόρη τους παντρεύτηκε τον πατέρα της Άγκνες. Ο άντρας αυτός ήταν νεόπλουτος και οι γονείς του φτωχοί, άνθρωποι που δεν ταίριαζαν σε μεγάλες δεξιώσεις. Έτσι, τους καλούσαν μόνο όταν δεν παρευρισκόταν κανείς άλλος πέρα από τον στενό οικογενειακό κύκλο τους. Ακόμα και αυτού του είδους οι μαζώξεις ήταν ενοχλητικές. Οι κακόμοιροι δεν ήξεραν πώς έπρεπε να συμπεριφέρονται στα μεγάλα σαλόνια και η παρουσία τους στις συζητήσεις παραήταν ισχνή. Οι γονείς της μητέρας της δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι είχε βρει η κόρη τους στον Άουγκουστ Χουέρνκχιστ, ή μάλλον Πέρσον, όπως ήταν το κανονικό του επώνυμο. Η προσπάθειά του να αναρριχηθεί στην κοινωνική ιεραρχία με μιαν απλή αλλαγή επωνύμου δεν τους ξεγελούσε. Ωστόσο την εγγονή τους την αγαπούσαν και ανταγωνίζονταν τον πατέρα

της για το ποιος θα την κακομάθει περισσότερο, ιδιαίτερα μετά τον θάνατο της κόρης τους στον τοκετό.

«Φεύγω για το γραφείο, καρδιά μου!»

Η Άγκνες στράφηκε προς το μέρος του όταν ο πατέρας της μπήκε στο δωμάτιο. Είχε παίξει για λίγο στο μεγάλο πιάνο που ήταν στραμμένο προς το παράθυρο, κυρίως επειδή ήξερε πόσο όμορφη φαινόταν όταν καθόταν εκεί. Η μουσικότητα δεν ήταν δα και το ισχυρότερο ατού της. Παρά τα πανάκριβα μαθήματα πιάνου, που της το είχαν αγοράσει από τότε που ήταν μικρή, μόλις και μετά βίας κατάφερε να διαβάξει και να παίζει τις νότες στο αναλόγιο μπροστά της.

«Πατέρα, σκέφτηκες καθόλου εκείνο το φόρεμα που σου έδειξα τις προάλλες;» Τον κοιτούσε παρακλητικά και τον παρατηρούσε προσεκτικά καθώς εκείνος πάλευε, ως συνήθως, από τη μια με την επιθυμία να αρνηθεί και από την άλλη με την ανικανότητά του να το καταφέρει.

«Καλό μου κορίτσι, σου αγόρασα πρόσφατα ένα φόρεμα στο Όσλο...»

«Ναι, αλλά ήταν φοδραρισμένο, πατέρα, και δεν μπορείς να περιμένεις να εμφανιστώ με φοδραρισμένο φόρεμα στη δεξίωση του Σαββάτου, όταν μάλιστα κάνει τέτοια ζέστη έξω».

Συνοφρυνώθηκε θυμωμένη και περίμενε την αντίδρασή του. Αν εκείνος, παρά τη συνήθειά του, αντιστεκόταν περισσότερο, τότε η Άγκνες θα άφηνε να φανεί ένα τρέμουλο στα χείλη της. Αν ούτε αυτό βοηθούσε... ε, τότε... λίγα δάκρυα θα είχαν πραγματική επιτυχία. Όμως σήμερα ο πατέρας της έδειχνε κουρασμένος και εκείνη δεν πίστευε ότι θα χρειάζονταν τόσες προσπάθειες εκ μέρους της. Και ως συνήθως αποδείχθηκε πως είχε δίκιο.

«Καλά, καλά! Πετάξου στο κατάστημα νεωτερισμών αύριο και παράγγειλέ το να τελειώνουμε. Να ξέρεις όμως πως κάποια μέρα εσύ θα κάνεις τα μαλλιά μου ν' ασπρίσουν».

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι, αλλά δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει όταν εκείνη έτρεξε κοντά του και τον φίλησε στο μάγουλο.

«Άντε, κάθισε να εξασκηθείς λίγο στις κλίμακες τώρα. Δεν είναι απίθανο να σου ζητήσουν να παίζεις κάτι το Σάββατο, οπότε καλύτερα να είσαι προετοιμασμένη».

Ικανοποιημένη η Άγκνες επέστρεψε ξανά στο πιάνο της και άρχισε να εξασκείται υπάκουα. Μπορούσε ήδη να το φανταστεί: Τα βλέμματα όλων στραμμένα πάνω της κι εκείνη καθισμένη μπροστά στο πιάνο, στην τρεμάμενη λάμψη των κεριών, φορώντας το καινούργιο, κατακόκκινο φόρεμά της.

Η ημικρανία επιτέλους υποχωρούσε. Καθώς η μέγγενη που Σαρλότ μπόρεσε ν' ανοίξει διστακτικά τα μάτια. Επικρατούσε ησυχία στον πάνω όροφο. Σκέτη απόλαυση. Στριφογύρισε στο κρεβάτι και έκλεισε ξανά τα μάτια. Απόλαυσε την υποχώρηση του πόνου, τον οποίο αντικαθιστούσε σιγά σιγά μια χαλαρωτική αίσθηση στα μέλη της.

Αφού ξεκουράστηκε για λίγο, σηκώθηκε προσεκτικά και ανακάθισε στην άκρη του κρεβατιού κάνοντας μασάζ στα μηνίγγια της. Ήταν ακόμη λίγο ευαίσθητα μετά την επίθεση της ημικρανίας και ήξερε από την εμπειρία της ότι αυτό θα κρατούσε κάνα δυο ώρες.

Ο Άλμπιν έπρεπε να κοιμηθεί για μεσημέρι. Έτσι, η Σαρλότ μπορούσε δίχως τύψεις να περιμένει λίγο μέχρι ν' ανέβει στον πάνω όροφο. Η αυξανόμενη πίεση τους δύο τελευταίους μήνες έκανε τις ημικρανίες συχνότερες και αυτές με τη σειρά τους απομυζούσαν όση ενέργεια της είχε απομείνει.

Αποφάσισε να τηλεφωνήσει στην ομοιοπαθή φίλη της για να ρωτήσει πώς ήταν εκείνη. Παρόλο που και η Σαρλότ ήταν αγχωμένη προς το παρόν, δεν μπορούσε να μη στενοχωριέται για την κατάσταση της Ερίκα. Δεν είχε περάσει καιρός από τότε που γνωρίστηκαν. Απλώς άρχισαν να μιλούν στις αρκετά συχνές συναντήσεις τους όταν έβγαζαν βόλτα τα μωρά τους με τα καροτσάκια. Η Ερίκα με τη Μάγια και η Σαρλότ με τον μόλις οχτώ μηνών Άλμπιν. Όταν διαπίστωσαν πως έμεναν κοντά η μια στην άλλη, άρχισαν να βλέπονται σχεδόν καθημερινά, αλλά η Σαρλότ ανησυχούσε όλο και περισσότερο για την καινούργια της φίλη. Βέβαια, δεν γνώριζε την Ερίκα πριν αποκτήσει την κόρη της, αλλά η διαίσθησή της της έλεγε ότι η φίλη

της δεν πρέπει να ήταν πάντα έτσι όπως τώρα, γεμάτη απάθεια και θλίψη. Η Σαρλότ είχε μάλιστα συζητήσει πολύ διακριτικά το θέμα της επιλόχειας κατάθλιψης με τον Πάτρικ, αλλά εκείνος το προσπέρασε λέγοντας ότι επρόκειτο απλώς για την αλλαγή στην καθημερινότητα της Ερίκα και ότι σύντομα όλα θα τακτοποιούνταν, μόλις θα έμπαινε ξανά στην παλιά της ρουτίνα.

Άπλωσε το χέρι να πιάσει το τηλέφωνο από το κομοδίνο και σχημάτισε τον αριθμό της φίλης της.

Η Ερίκα ακουγόταν αγουροξυπνημένη και μιλούσε πνιχτά. Η Σαρλότ ανησύχησε πολύ άλλη μια φορά. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Καθόλου καλά.

Ωστόσο, λίγο αργότερα η Ερίκα ακουγόταν κάπως πιο χαρούμενη. Η Σαρλότ μάλιστα ένωσε όμορφα που της δινόταν η δυνατότητα να περάσει μερικά λεπτά κουβεντιάζοντας και να αναβάλει για μερικές στιγμές το αναπόφευκτο, το να ανέβει δηλαδή στον πάνω όροφο και να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα που την περίμενε εκεί.

Η Ερίκα, σαν να κατάλαβε τι σκεφτόταν η φίλη της, τη ρώτησε πώς τα πήγαιναν με την αναζήτηση σπιτιού.

«Αργά. Απελπιστικά αργά. Ο Νίκλας δουλεύει συνεχώς, τουλάχιστον έτσι δείχνει, και δεν έχει ποτέ χρόνο να πάμε για να δούμε κάποια σπίτια. Βέβαια, δεν υπάρχουν και πολλές επιλογές αυτή τη στιγμή, οπότε φαίνεται πως θα μείνουμε κολημένοι εδώ πολύ καιρό ακόμη». Η Σαρλότ άφησε να της ξεφύγει ένας βαθύς αναστεναγμός.

«Θα δεις ότι όλα θα τακτοποιηθούν». Η φωνή της Ερίκα ήταν παρηγορητική, αλλά δυστυχώς η Σαρλότ δεν έδωσε και πολλή σημασία στις διαβεβαιώσεις της φίλης της. Η ίδια, ο Νίκλας και τα παιδιά είχαν ήδη μισό χρόνο που ζούσαν με τη μητέρα της και τον Στιγκ και, όπως έδειχναν τώρα τα πράγματα, μάλλον θα έμεναν άλλο ένα εξάμηνο, τουλάχιστον, στο πα-

τρικό της. Κι αυτό δεν ήξερε αν θα μπορούσε να το υπομείνει. Ίσως ο Νίκλας το άντεχε, αφού δούλευε στο ιατρικό κέντρο από το πρωί μέχρι το βράδυ, αλλά για τη Σαρλότ, που ήταν κλεισμένη μέσα με τα παιδιά, η κατάσταση είχε φτάσει στο απροχώρητο.

Θεωρητικά η ιδέα του Νίκλας να μετακομίσουν στο πατρικό της είχε ακουστεί καλή πριν από έξι μήνες. Υπήρχε ελεύθερη μια θέση περιφερειακού γιατρού στη Φιελμπάκκα και έπειτα από πέντε χρόνια στην Ουντεβάλα ένωσαν έτοιμοι ν' αλλάξουν περιβάλλον. Εκτός αυτού, περίμεναν τότε τον Άλμπιν να γεννηθεί, γεγονός που το θεωρούσαν μια τελευταία προσπάθεια να σώσουν τον γάμο τους, οπότε ευκαιρία ήταν ν' αλλάξουν εντελώς ζωή και ν' αρχίσουν από την αρχή. Κι όσο περισσότερο μιλούσε ο Νίκλας για το ενδεχόμενο της μετακόμισης στη Φιελμπάκκα τόσο καλύτερο ακουγόταν. Ωστόσο, και η προοπτική άμεσης πρόσβασης σε κάποιον που θα μπορούσε να φυλάει τα παιδιά, που θα γίνονταν δύο, ακουγόταν επίσης δελεαστική. Όμως η πραγματικότητα ήταν μια εντελώς διαφορετική ιστορία. Δεν χρειάστηκε πολύς καιρός από τη μετακόμιση για να θυμηθεί ακριβώς η Σαρλότ για ποιον λόγο επιθυμούσε να εγκαταλείψει το πατρικό της. Κάποια πράγματα, ωστόσο, άλλαξαν στην πορεία, ακριβώς όπως είχαν ελπίσει. Όμως αυτό δεν γινόταν να το συζητήσει με την Ερίκα, όσο κι αν το ήθελε. Έπρεπε να παραμείνει μυστικό, αλλιώς θα μπορούσε να καταστρέψει την οικογένειά της.

Η φωνή της φίλης της διέκοψε τις σκέψεις της Σαρλότ. «Και πώς τα πας με τη μητέρα σου; Σε βγάζει ακόμη από τα ρούχα σου;»

«Αυτό είναι το λιγότερο που μπορείς να πεις. Ότι κάνω είναι λάθος. Τη μια είμαι αυστηρή με τα παιδιά, την άλλη είμαι πολύ χαλαρή μαζί τους, πότε τα ντύνω ελαφρά, πότε πολύ βαριά, τη μια τούς δίνω λίγο φαΐ, την άλλη τα μπουκώνω, είμαι

πολύ χοντρή, πολύ επιπόλαια... Ο κατάλογος όλο και μακραίνει κι εγώ έχω φτάσει στα όριά μου» απάντησε η Σαρλότ.

«Και ο Νίκλας;»

«Α, όχι! Εκείνος είναι τόσο τέλειος στα μάτια της. Τον έχει πώς και πώς και μάλιστα τον λυπάται που η σύζυγός του είναι τόσο άχρηστη. Όσον αφορά τη μαμά, ο Νίκλας δεν κάνει ποτέ λάθη, δεν μπορεί να κάνει λάθη».

«Μα αυτός δεν βλέπει πώς σε μεταχειρίζεται;»

«Όπως σου είπα, δεν είναι ποτέ στο σπίτι. Κι όταν έρχεται, εκείνη φέρεται διαφορετικά, είναι πιο μαζεμένη... Ξέρεις τι μου είπε χτες που έτυχε να έχω το “θράσος” να παραπονεθώ; “Μα καλή μου Σαρλότ, δεν μπορείς κι εσύ να υποχωρήσεις λίγο;” Να υποχωρήσω εγώ λίγο; Αν υποχωρήσω έστω και ελάχιστα, εκείνη θα με ισοπεδώσει κυριολεκτικά. Εκνευρίστηκα τόσο, που δεν του έχω πει κουβέντα από χτες. Οπότε, μάλλον θα κάθεται τώρα στη δουλειά και θα οικτρίζει τον εαυτό του που έχει μια τόσο παράλογη γυναίκα. Λες να ήταν τυχαίο που υπέφερα από τη χειρότερη ημικρανία της ζωής μου σήμερα το πρωί;»

Ένας ήχος από τον πάνω όροφο έκανε τη Σαρλότ να σηκωθεί απρόθυμα.

«Ερίκα, πρέπει να πεταχτώ πάνω για να δω τον Άλμπιν. Αλλιώς η μαμά μου θα προλάβει να απαγγείλει όλο το μαρτυρολόγιο πριν ανέβω... Άκου όμως, θα πεταχτώ μια βόλτα αποκεί το απόγευμα και θα φέρω λίγο κέικ. Σε παλάβωσα με τα δικά μου και δεν σε ρώτησα καν πώς νιώθεις εσύ, αλλά θα έρθω μετά να τα πούμε».

Κατέβασε το ακουστικό και χτένισε βιαστικά τα μαλλιά της πριν πάρει βαθιά ανάσα και ανέβει τις σκάλες.

Δεν θα έπρεπε να είναι έτσι. Δεν θα έπρεπε να είναι καθόλου έτσι. Είχε ξεκοκαλίσει ένα κάρο βιβλίο για το πώς είναι να

γίνεσαι γονιός και για τη ζωή με παιδί, αλλά τίποτα δεν την είχε προετοιμάσει για την πραγματικότητα που αντιμετώπιζε. Απεναντίας, ένιωθε πως όλα όσα διάβασε αποτελούσαν μέρος μιας ευρύτερης συνωμοσίας. Οι συγγραφείς έγραφαν για τις ορμόνες ευτυχίας, για το πώς πετά κανείς σε ροζ συννεφάκια όταν κρατά αγκαλιά το παιδί του και για τον απόλυτα συγκλονιστικό και φυσικό έρωτα που νιώθει ήδη με την πρώτη ματιά γι' αυτό το μικρό, χαρούμενο πλάσμα. Ανέφεραν, βέβαια, αλλά μόνο περιστασιακά, ότι πιθανότατα να αισθάνεται κανείς πιο κουρασμένος από κάθε άλλη φορά στη ζωή του, αλλά ακόμα και το θέμα αυτό περιβαλλόταν μονίμως από μια ρομαντική αχλή και έδινε την εντύπωση ότι ήταν μέρος του υπέροχου πακέτου μητρότητας.

Μαλακίες! Αυτή ήταν η ειλικρινής άποψη της Ερίκα έπειτα από δύο μήνες ως μητέρα. Ψέματα, προπαγάνδα και καθαρή βλακεία. Ποτέ άλλοτε στη ζωή της δεν είχε αισθανθεί τόσο μίζερη, τόσο κουρασμένη, τόσο θυμωμένη και τόσο φθαρμένη όσο ένιωθε από τη στιγμή που γεννήθηκε η Μάγια. Ούτε είχε βιώσει καμιά συγκλονιστική και απεριόριστη αγάπη για εκείνο το κατκόκκινο, μονίμως κλαψιάρικο και –ναι, όντως– άσχημο πλάσματάκι που της άφησαν πάνω στο στήθος της. Παρόλο που τα μητρικά αισθήματα είχαν αρχίσει να γεννιούνται σιγά σιγά μέσα της, δεν έπαυε να νιώθει σαν να εισέβαλε κάποιος ξένος στο σπίτι της και στο σπίτι του Πάτρικ. Έρχονταν στιγμές που μετάνιωνε σχεδόν για την απόφασή τους να αποκτήσουν παιδί. Περνούσαν τόσο καλά οι δυο τους, αλλά τους κατέβαλαν κι αυτούς ο εγωισμός του ανθρώπινου γένους και η επιθυμία να δουν τα δικά τους εξαιρετα γονίδια να διαιωνίζονται. Μια απλή πράξη άλλαξε άρδην τη ζωή της και υποβίβασε την ίδια σε μηχανή γαλακτοπαραγωγής με εικοσιτετράωρη λειτουργία.

Το πώς ένα μικρό παιδί μπορούσε να είναι τόσο λαίμαργο ήταν κάτι που ξεπερνούσε τη φαντασία της. Η Μάγια κρεμό-

ταν μονίμως από τα στήθια της, τα γεμάτα γάλα, που είχαν αποκτήσει εκρηκτικό μέγεθος, με αποτέλεσμα να αισθάνεται σαν να ήταν ολόκληρη δύο μεγάλα, κινούμενα βυζιά. Η φυσική της κατάσταση επίσης δεν ήταν ακριβώς για χειροκρότημα. Όταν είχε επιστρέψει στο σπίτι από την κλινική, έμοιαζε ακόμη πολύ έγκυος και τα κιλά δεν εξαφανίστηκαν με τον ρυθμό που επιθυμούσε. Η μόνη παρηγοριά ήταν ότι πήρε και ο Πάτρικ βάρος όσο η ίδια εγκυμονούσε και έτρωγε ασταμάτητα. Τώρα είχε κι αυτός κάνα δυο παραπανίσια κιλά γύρω από τη μέση.

Το καλό ήταν ότι οι πόνοι σχεδόν εξαφανίστηκαν. Ένιωθε όμως μονίμως ιδρωμένη, πρησμένη και γενικώς χάλια. Τα πόδια της είχαν να δουν ξυραφάκι εδώ και μήνες και χρειαζόταν απεγνωσμένα κομμωτήριο και ίσως μερικές ανταύγειες για να ξεφορτωθεί εκείνο το ποντικίσιο χρώμα που είχαν πάρει τα, κατά τ' άλλα ξανθά και μακριά ως τους ώμους, μαλλιά της. Το στιγμιαίο ονειροπόλο βλέμμα της έσβησε, ωστόσο, βίαια η πραγματικότητα. Πώς διάβολο θα μπορούσε να βγει και να τα κάνει όλα αυτά; Αχ, πόσο ζήλευε τον Πάτρικ, ο οποίος τουλάχιστον οχτώ ώρες το εικοσιτετράωρο μπορούσε να βρίσκεται στον πραγματικό κόσμο, στον κόσμο των ενηλίκων. Η ίδια είχε ως επί το πλείστον παρέα την τηλεοπτική μητέρα Ρίχι Λέικ και την Όπρα Γουίνφρι, ενώ επιδιδόταν καθημερινά σε ένα ατέλειωτο κι αδιάφορο ζάπινγκ με το τηλεχειριστήριο όσο η Μάγια θήλαζε ασταμάτητα.

Ο Πάτρικ τη διαβεβαίωσε ότι θα προτιμούσε να έμενε στο σπίτι μαζί της και με το παιδί παρά να πηγαίνει στη δουλειά. Όμως έβλεπε στα μάτια του ότι ένιωθε πραγματική ανακούφιση όταν μπορούσε να δραπετεύσει για λίγο από τον μικρόκοσμό τους. Και τον καταλάβαινε. Ταυτόχρονα όμως ένιωθε μιαν αίσθηση πίκρας. Γιατί να κουβαλά μόνη της το βαρύ φορτίο αυτού που αποτελούσε κοινή τους απόφαση και το οποίο έπρεπε να βαραίνει και τους δύο; Δεν όφειλε άραγε να επωμί-

ζεται κι εκείνος ένα εξίσου μεγάλο μέρος του φορτίου με το δικό της;

Έτσι, φρόντιζε να ελέγχει καθημερινά αν ο Πάτρικ τηρούσε την υπόσχεσή του για την ώρα επιστροφής του στο σπίτι. Αν αργούσε μόνο πέντε λεπτά, η Ερίκα άρχιζε να νιώθει τον εκνευρισμό να φουντώνει μέσα της. Αν καθυστερούσε περισσότερο, θα έπρεπε να περιμένει ένα πραγματικό ξέσπασμα θυμού από την πλευρά της. Αμέσως μόλις πατούσε το πόδι του στο κατώφλι, του φόρτωνε τη Μάγια δίχως πολλά πολλά, ειδικά αν η άφιξή του συνέπιπτε με κάποια από εκείνα τα σπάνια διαλείμματα της μόνιμης σχέσης του παιδιού με το στήθος της. Αμέσως πήγαινε και έπεφτε ξερή στο κρεβάτι παρέα με τις ωτοασπίδες της, μήπως αποφύγει έστω και λίγο τον ήχο των παιδικών κραυγών.

Αναστέναξε βαριά κρατώντας το τηλέφωνο. Δεν έβλεπε πουθενά φως. Ωστόσο, οι συνομιλίες με τη φίλη της αποτελούσαν μιαν ευπρόσδεκτη διακοπή από τη μελαγχολία. Ως μητέρα δύο παιδιών, η Σαρλότ ήταν ένας ακλόνητος βράχος για να στηρίζεται η Ερίκα και πάντα είχε να της πει κάποια λόγια για να την καθησυχάσει. Παραδέχτηκε ντροπιασμένη ότι ήταν επίσης πολύ ανακουφιστικό να ακούει τα βάσανα της Σαρλότ, αντί να συζητούν μόνο τα δικά της.

Υπήρχε βέβαια και άλλη μια πηγή ανησυχίας στη ζωή της: η αδερφή της η Άννα. Είχε μιλήσει μαζί της μόνο μερικές φορές από τότε που γεννήθηκε η Μάγια και ένιωθε βαθιά μέσα της πως κάτι δεν πήγαινε καλά με τη μικρή αδερφή της. Η Άννα ακουγόταν απόμακρη και κατηφής όταν μιλούσαν στο τηλέφωνο, αλλά τη διαβεβαίωνε πως όλα ήταν καλά. Η Ερίκα, από την άλλη, ήταν τόσο χαμένη στη δική της ομίχλη, που δεν είχε καν όρεξη να πιέσει την αδερφή της για να μάθει την αλήθεια. Όμως κάτι δεν πήγαινε καλά, ήταν απόλυτα σίγουρη γι' αυτό.

Απόδιδωξε τις στενόχωρες σχέψεις και μετακίνησε το παιδί

στο άλλο στήθος, κάτι που έκανε τη Μάγια να γρυλίσει λίγο. Σήκωσε με άτονες κινήσεις το τηλεχειριστήριο και άλλαξε κανάλι. Σε λίγο θα άρχιζε η σειρά Γκλάμουρ. Το μόνο που θα φώτιζε κάπως τη μέρα της ήταν ο απογευματινός καφές με τη Σαρλότ.